

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У 4132/11
02.02.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића, председника већа, Душице Маринковић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца М.А.С, Б.С.Ф и њихове малолетне деце, Е.С.М и Р.С.М, држављани И, које заступа пуномоћник М.Д.М, адвокат из Б, Улица ....., против тужене Комисије за азил Републике Србије, ради поништаја решења тужене број: ..... од ..... године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној 02.02.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца М.А.С, држављанина И, изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсека за азил број: ..... од ..... године, којим је у ставу I диспозитива одбачен захтев за азил у Републици Србији држављанина И, М.А.С, од оца М, рођеног ..... године у месту К, И, Б.С.Ф, од оца S, рођене ..... године у месту К, И, Е.С.М, од оца М.А.С, рођене ..... године у месту К, И и Р.С.М, од оца М.А.С, рођеног ..... године у месту К, И, а ставом II диспозитива обавезују се сви горе именовани да, уколико немају други основ за боравак, напусте Републику Србију у року од 3 дана од дана правноснажности овог решења, а М.А.С и Б.С.Ф, да

Одсеку за азил врате личне карте за лице које тражи азил бр. .... и .....

У тужби поднетој Управном суду дана 11.04.2011. године, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа, због битних повреда управног поступка, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводе да у образложењу решења другостепеног органа, нису дати разлози за одбијање свих жалбених навода, што указује да другостепени орган није ценио наводе жалбе, чиме је учињена битна повреда одредаба чл. 235. Закона о општем управном поступку и да је оспорено решење донето на основу непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, како у погледу чињеница које се тиче конкретних околности тражилаца азила тако и чињеница која се тичу стања људских права у земљи порекла тражилаца азила. Истичу да је погрешно првостепени орган утврдио да је у земљама кроз које су тражиоци азила прошли, исти могли да поднесу захтев за азил, јер је неспорно да су тражиоци азила од И до Србије прошли кроз Турску, Грчку и Македонију али је спорно да ли су исти заиста и били у могућности да траже азил, имајући у виду положај миграната и тражиоца азила у поменутиим земљама. Сматрају да се на тужиоце не може применити Женевска конвенција о статусу избеглица из 1951. године и Протокол из 1967. године, који је Турска ратификовала, јер је Турска ставила резерву на Протокол из 1967. године. Такође је неспорно, да су тужиоци прошли и кроз Грчку, али су били у немогућности да поднесу захтев за Азил, јер су као и лица која су по Даблинској конвенцији II враћена у Грчку, били суочени са великим бројем препрека које их онемогућавају да имају приступ азилној процедури и међународној заштити и врло често су изложени хапшењима, притварању и често бивају депортовани као илегални мигранти, чак и ако су регистровани као тражиоци азила. Напомињу да је првостепени орган пропустио да утврди чињеницу да ли су тужиоци имали могућност да поднесу захтев за азил у Македонији, кроз коју су прошли непосредно пре доласка у Србију. Мишљења су да је разматрање азилног захтева у домену јурисдикције Републике Србије, те цитиране Уредбе Владе о сигурним трећим земљама, не може бити разлог за доношење мериторног решења у конкретном случају о чему дају детаљне разлоге у тужби. Сматрају да су доношењем оспореног решења погрешно примењене одредбе материјалног права, чл. 2. и 33. Закона о азилу, као и да је дошло до грубог кршења основних људских права из чл. 17. и 57. Устава Републике Србије и Европске конвенције о људским правима и слободама (члан 1. - обавеза поштовања

људских права, члан 2. - право на живот, члан 3. - забрана мучења, члан 5. - право на слободу и сигурност и члан 6. - право на правично суђење). Предлажу да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, као и да донесе одлуку да се тужиоцима одобри азил у обиму избегличке заштите у Републици Србији.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Управни суд је у смислу одредбе чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је одбио као неосновану, жалбу тужилаца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права.

Одредбом чл. 33. ст. 1. тач. 6. Закона о азилу ("Службени гласник РС", број 109/07), прописано је да ће Канцеларија за азил, одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да су тужиоци поднели захтев за азил у Републици Србији – Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Одељењу за странце, Одсеку за азил, тужилац М.А.С дана ..... године, а тужиља Б.С.Ф, и малолетна деца Е.С.М и Р.С.М, дана ..... године,

сви држављани И. На основу поднетих захтева, надлежни орган је покренуо и спровео испитни поступак, одржао усмену расправу о којој је сачињен записник ..... број ..... од ..... године. Увидом у записник са усмене расправе, а према наводима тужилаца, Комисија за азил је утврдила да је тужилац М.А.С, по националности Курд, рођен ..... године у месту К, И, по вероисповести муслиман – сунит, по занимању трговац, да је ожењен и да има двоје деце и да је напустио И ..... године, због тога што се бавио прометом алкохола, што је забрањено по муслиманском праву, па су му исламисти (тврда струја) запалили његову радњу. Пре тог догађаја су му упућиване претње, па је случај пријавио полицији али није решен, јер полицији ти исламисти нису били познати. Такође, Комисија за азил је утврдила да је тужиља Б.С.Ф држављанка И, рођена ..... године у месту К, И, да је по вероисповести муслиманка – сунит, по занимању домаћица, да је удата и има двоје деце и да је напустила И ..... године због проблема које је њен супруг имао у земљи порекла. За малолетно дете Е.С.М је утврђено да је држављанка И, рођена ..... године у месту К, И и да је по вероисповести муслиманка – сунит, а за малолетно дете Р.С.М, да је држављанин И, рођен ..... године у месту К, И и да је по вероисповести муслиман – сунит. Даље је, на усменој расправи утврђено, да су тужиоци са двоје малолетне деце из И отишли у Иран, где су боравили два дана, а из Ирана у Турску, где су боравили око две недеље, да би из Турске отишли у Грчку, где су боравили око 25 дана, а из Грчке у Македонију, где су боравили око 6 дана, после чега су почетком октобра 2010. године дошли у Србију, где су са још 21 лицем из Ирака упућени у Центар за азил у Бањи Ковиљача. У изјави датој на записнику на усменој расправи, тужилац М.А.С је изјавио да пре доласка у Републику Србију ни у једној од транзитних земаља (Иран, Турска, Грчка, Македонија) он и његова породица нису подносили захтев за азил, јер у Турској, како је њему познато, одбијају све И, а ни у Грчкој, јер су услови за избеглице тешки, а у камповима не примају избеглице јер нема места за избеглице, као ни у Македонији, јер је чуо од својих сународника да не треба да се задржава у Македонији, већ да иде у Србију, где је много боље. Такође из записника са усмене расправе утврђено је да су тужиоцу у Републику Србију ушли преко кријумчара, које су платили.

У спроведеном поступку, првостепени орган је утврдио да су испуњени услови из цитиране одредбе чл. 33. ст. 1. тач. 6. Закона о азилу, односно да захтеве треба одбацили без испитивања да ли лица која траже азил испуњавају услове за признавање

азила, јер је утврдио да су лица која траже азил дошла из сигурне треће државе, односно да су у Републику Србију стигли из Македоније, а да су претходно боравили у Грчкој и Турској. Како се одлуком Владе Републике Србије од 17.08.2009. године (“Службени гласник РС”, број 67/09), утврђено да се Турска, Грчка и Македонија налазе на листи сигурних трећих држава и да тражиоци азила нису имали никаквих проблема транзитирајући кроз Македонију, нити приликом боравка у Грчкој и Турској, то је првостепени орган нашао да постоји законски основ за одбацивање поднетих захтева за азил, јер тужиоци у току поступка нису доказали да ове земље за њих нису сигурне.

Код оваквог утврђеног чињеничног стања, правилно је, по оцени овог суда, тужени орган одбио жалбу тужилаца и нашао да је првостепени орган правилном применом одредбе чл. 33. ст. 1. тач. 6. Закона о азилу, одбацио захтеве тужилаца без испитивања да ли лица која траже азил испуњавају услове за признавање азила, будући да су тражиоци азила дошли из сигурне треће државе и уважавајући чињеницу да је Влада Републике Србије, према одредбама Закона о азилу, утврдила листу сигурних трећих држава на којој се налазе државе кроз које су тражиоци азила прошли и у којима су боравили, а при томе нису доказали да ниједна од тих држава за њих није сигурна. Наиме, Закон о азилу, јасно одређује у одредби чл. 2., да је сигурна трећа држава, држава са листе коју утврђује Влада, која се придржава међународних начела заштите избеглица, садржаних у Конвенцији о статусу избеглица из 1951. године и Протоколу о статусу избеглица из 1967. године, у којој је тражилац азила боравио или кроз коју је пролазио, непосредно пре доласка на територију Републике Србије у којој је имао могућност подношења захтева за азил, у којој не би био изложен прогону, мучењу, нељудском или понижавајућем поступку или враћању у државу у којој би његов живот, безбедност или слобода били угрожени. Из изложене одредбе Закона о азилу, следи да надлежни орган није надлежан да одређује да ли је држава која се налази на листи коју је утврдила Влада Републике Србије, сигурна за тражиоца азила, већ да је дужан да прихвати да је држава сигурна уколико се налази на листи коју је Влада Републике Србије, утврдила. Међутим, Закон о азилу, одредбом чл. 33. ст. 1. тач. 6. прописује, да ће у сваком конкретном случају, кроз спроведени поступак дати могућност тражиоцу азила да докаже да наведена земља за њега није била сигурна, те уколико тражилац азила докаже наведено, првостепени орган неће одбацивати захтев, већ ће ући у меритум

ствари и упустити се у испитивање услова за признавање азила, значи чак и да је лице дошло из земље која се налази на листи сигурних земаља коју је утврдила Влада, ако то лице докаже да та држава за њега није сигурна. Како у конкретном случају, тражиоци азила ничим нису доказали да ниједна од наведених држава (Македонија, Грчка, Турска), за њих нису сигурне, тужени је правилно закључо да је првостепени орган донео правилно и на закону засновано решење.

Оцењујући наводе тужбе, Управни суд је нашао да су неосновани и без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари, јер су истицани и у жалби и правилно оцењени у оспореном решењу, са датим разлозима које у свему као правилне и потпуне прихвата и овај суд. Имајући у виду да је у поступку до доношења оспореног решења одржана усмена расправа 15.12.2010. године, на којој је тужиоцима пружена могућност да се изјасне о свим чињеницама и околностима од значаја за одлучивање о њиховом захтеву, да су правилно и потпуно утврђене све чињенице и околности на које се наводима жалбе и тужбе указује, те да је правилно примењено материјално право – одредба чл. 33. ст. 1. тач. 6. Закона о азилу, на које се тужени позвао, уз правилну и потпуну оцену свих навода жалбе, који су поновљени и у тужби, суд налази да су неосновани наводи тужбе којима се указује да је тужени, тиме што није одлучио мериторном одлуком, повредио закон на штету тужилаца и да није испитао све елементе од којих зависи основаност поднетог захтева, јер из списка предмета произлази да су сви елементи на које се тужбом указује, правилно и потпуно испитани и оцењени у оспореном решењу, са детаљним разлозима у односу на оцену сваког од изнетих елемената и са правилним закључивањем да нису испуњени услови за усвајање захтева прописани Законом о азилу Републике Србије.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 02.02.2012. године, 14 У 4132/11

Записничар,
Снежана Вујачић, с.р.

Председник већа - судија
Обрад Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић